

Έμ. Καντιώτης

ο υποκινηόμενος τὸν ποιητὴν Κλεάνθη
εἰς τὰ «Παναθήναια».

Ἀττικὸν Θέατρον. Διὰ πρώτην φορὰν ὁ δημοσιογράφος καὶ ποιητὴς κ. Ἡλίας Βουτιερίδης ἐνεφανίσθη ὡς δραματικὸς συγγραφεὺς. Ἀντὶ νὰ προσπαθῇ νὰ παρουσιάσῃ κατὶ καινοφανές, προσκολληθῇ εἰς μίαν ἐξηγτημένην ὑπόθεσιν, μιᾶς ἐρωμένης παραδιδομένης εἰς ἓνα πλούσιον νέον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐγκαταλείπει. Ὡς νὰ συνησθάνῃ καὶ ὁ ἴδιος τὸ ἐπισφαλές τοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ ἠθέλησε νὰ θεμελιώσῃ τὴν ὑπόθεσιν του, κατέληξεν εἰς μερικὰς πρωτοτύπους σκηνὰς αἱ ὁποῖαι ὡς τολμηραὶ μόνον καὶ ἥμιστα τεχνικαὶ δύνανται νὰ θεωρηθῶν. Εἰς τὴν α'. πράξιν διὰ μίαν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν ὁ ἐραστὴς πυροβολεῖ τὴν ἐρωμένην του· ὁ πυροβολισμὸς δὲν εἶνε δικαιολογημένος, κάμνει ὁμῶς μίαν ἀπρόοπτον ἐντύπωσιν. Ὁ ἀδελφὸς τῆς ἀπατηθείσης ἐνθ' φαίνεται ὑπεράχραν εὐαίσθητος εἰς τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς, φεύγει εἰς Ἀμερικὴν λησιμονῶν τὰς περὶ ἐνδικοήσεως τετριμμένας ἀλλῶς τε ἀπειλάς. Ὁ ἐραστὴς παλίμδουλος, χωρὶς νὰ ἠξέυρῃ καὶ αὐτὸς ἂν ἀγαπᾷ ἢ ὄχι. Παρεισάγεται καὶ εἰς δικηγόρος, ἱλαστήριον θυμὰ ὁ δυστυχῆς. Τὸ δράμα θὰ ἐτελείωνε πολὺ περὶ ἂν ἐφρονεῖτο ὁ εἰς τῶν δύο ἐραστῶν δημιουργεῖται ἐν πρόσωπον, ἐλάχιστα δρῶν, κατὰ τοῦ ὁποίου διευθύνεται ἐν ἐγχειρίδιον καὶ τὸ δράμα λήγει χωρὶς καμμίαν ικανοποίησιν ἢ ὅπως λέγουσιν οἱ Ἀριστοτελικοὶ κανόνες, χωρὶς κάθαρσιν.

Ἡ κεντρικὴ καὶ προέχουσα ἰδέα τοῦ συγγραφέως εἶνε νὰ ἀποδείξῃ πόσον ἰσχυρὰ καὶ κυρίαρχος εἶνε ἡ ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ πόσον ἐπικίνδυνος. Ἡ ἥρωϊς—ἡ ὁποία εἶνε ἐπιτυχῶς χαρακτηρισμένη μὲ ἓνα ἔμμονον ἔρωτα, καίτοι οὗτος εἰς τὸ τέλος ἄνευ σπουδαίου λόγου χαλαροῦται—ἀγαπᾷ, ὑφίσταται τὰ πάντα χάριν τοῦ λατρευτοῦ της, ἀναξίου ἀγάπης καὶ ὅστις μόνον εἰς τὸ τέλος ἐξυψώνεται εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀγάπης τῆς ἐρωμένης του διὰ νὰ πέσῃ νεκρός... ἓνας δυστυχῆς

δικηγόρος, ἥμιστα ἀλλῶς τε εὐγλωττος. Καὶ μόνον ὅταν βλέπει ζηλοτυποῦντα τὸν ἐραστὴν ἀναξίῃ καὶ πάλιν ὁ λιποθυμήσας ἔρως της καὶ προσπαθῇ νὰ σώσῃ τὸν φονέα, ἀναλαμβάνουσα αὐτὴ τὴν εὐθύνην τῆς πράξεώς του.

Ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη ἐπαιξε πολὺ καλά, ἐπίσης δὲ καὶ ὁ κ. Λούης καὶ ὁ κ. Μαρῖκος.

★

Νέα Σκηγή. Ἐν παλαιὸν ἔργον τοῦ «ἀποτυχημένου» ὁ κ. Δεληκατερίνης, τὸ ἐπαρουσίασε καὶ πάλιν ἄλμυρον εἰς ἐκφράσεις ἐξυπνοῦς ἀλλὰ καὶ γαρνιρισμένον μὲ 25 ἄσπρα, γραφέντα ἐπίτηδες ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Λαμπελέτ.

Εἰς τὸ «Παρθενωγαγεῖον» ἠθέλησε νὰ σατυρίσῃ ὁ συγγραφεὺς καθηγητὰς καὶ μαθητρίας καὶ ἐν γένει τὸ παλαιὸν ὑφιστάμενον ὥσως τοῦ καὶ τοῦ παλαιὸν ἐκπαιδευτικὸν σύστημα, μὲ κωμικοὺς τύπους γηραιῶν διδασκάλων, καὶ μὲ τὰ θεότρελλα κοριτσάκια, τὰ παντοτενὴ πειρακτήρια. Ὁ τριπλοῦς σκοπὸς τοῦ ἔργου, τῆς διακωμωδήσεως τῶν σχέσεων τῶν καθηγητῶν μεταξὺ τῶν (α'. πράξις), τῶν καθηγητῶν καὶ μαθητριῶν (β'. πράξις) καὶ ἀμφοτέρων πρὸς τὸν ἔξω κόσμον (γ'. πράξις) ἐπιτυγχάνεται· ἰδίως ἡ β' πράξις εἶνε ἡ ἐπιτυχέστερον παρωδοῦσα τὰ συνήθως συμβαίνοντα εἰς τὰς αἰθεύσας τῶν παραδόσεων καὶ τῶν ὁποίων ὅλοι ἔχου-

Ὀλυμπία καὶ Δημήτριος Καντιώτου

εἰς τὰ «Παναθήναια». (Ἡ δυωδία τῆς αὐτοκτονίας).